

— Ей ти, птицелове, бѣгай по-скоро, идѣтъ ловци. Дервишина позна Юмеръ-ага, приближенийтъ гавазинъ на мюфти-ефенди.

Той ускори вървежа; дръгоха до банитѣ и се подслониха въ мѣничката станчка, изъ коминя на която излизаше димъ. Това бѣше жилището на пазача и на неговото семейство, което се състояше отъ стара жена и три други жени: жената на сина, дъщерята и внучката. Отъ нѣжетѣ освѣтъ старий пазачъ никого нѣмаше въ къщи. Омеръ-ага се залови съ пазача. Бздачката и даже магарето влѣзаха въ стаята; при вратата остана само коньтъ на Юмеръ ага; той, като всеки киседжийски конь, навикналъ да минува безъ коняръ, расхождаше се на свобода и си почиваше послѣ бѣганието.

На банитѣ дохождатъ тѣлпи болни да се лѣкуватъ съ знаменититѣ тамкашни сѣрни води; но въ това врѣме тамъ живѣяха нѣколко *каракачани*, стадата на които пасяха въ околнестѣта, и единъ казашки поручикъ, който желаше да излѣкува съ минерална вода своитѣ омъртвѣвши кости, доказателство на това че той не даромъ е живѣлъ на земята и че на онзи свѣтъ дяволитѣ нѣма да му цапатъ плѣснини за това, че той не е кусвалъ отъ райскитѣ наслаждения, запретени отъ Бога, по дозволени отъ сатаната. Опитнийтъ поручикъ въ своитѣ странствования обиколилъ всечкитѣ земли и испиталъ всекакви вѣри, ставалъ е раввинъ, калугеринъ, капуцинъ, дервишинъ. Прѣди да стане казакъ, поручика ходилъ въ Ечмиадзинъ и въ Иерусалимъ бѣше той настоящий странствующий жидъ. Въ казашки чекменъ той сѣдеше съ каракачанитѣ и пушаше димъ изъ чубука като изъ куминъ.

Когато влѣзе дервишина съ Юмеръ-ага, послѣ взаимнитѣ поздравления, поручика захвана да погуква: гу, гу! а дервишина му отговаряше съ сжщото: гу, гу! и тѣ двамата единъ къмъ другъ подскачаха, като пѣтли, само че не се боряха. Тѣ се познаваха; и двамата отъ единъ анаятъ—грабители. Тѣ сѣднаха единъ до другъ, пияха, кафе, пушаха чибучки и все по-между си погукваха,